

Czímber Béla (1937–2014)

Megrendülten búcsúznak a Vas megyei erdészek Czímber Béla aranyokleveles erdőmérnök kollégájuktól. 77 éves korában nyugdíjasként is tevékeny szakmai pályafutás után távozott közülünk.

A Veszprém megyei Homokbödögéről, pedagóguscsaládból származott, majd a pápai Tűr István Gimnáziumon keresztül vezetett az útja a mosonmagyaróvári Mezőgazdasági Akadémiára. Első évfolyamos hallgatóként részt vett az 1956. novemberi tüntetésen és szemtanúja volt a sortűzzel feloszlott véres eseményeknek. Ez a megrázó élmény egész életében végigkísérte, és szerepet játszott abban, hogy Sopronban folytatta a tanulmányait, s 1961-ben erdőmérnöki diplomát szerzett.

Szakmai pályafutását a veszprémi erdőrendezősen kezdte. 1962-ben házasságkötése kapcsán kérte áthelyezését a Vas megyei államerdészethez. Végigjárta a szakmai lépcsőfokokat, volt erdészetről szakelődő, gépesítési műszaki vezető, fahasználati műszaki vezető, magas- és mélyépítési műszaki vezető, tervezésvezető.

1985-ben kinevezték tervezési főmérnöknek, majd 1992-től a szombathelyi államerdészet termelési főmérnöke, később termelési vezérigazgató-helyetteseként dolgozott, egészen 1998. május 31-én történt nyugdíjba vonulásáig.

Közel 40 éves pályafutását meghatározta az erdő és az ott dolgozó ember iránti elhivatottság,

Az erdő és környezetének tudományos szintű ismerete meghatározta a napi tervező, irányító és ellenőrző munkáját. Ez az alapos szakmai ismeret tette lehetővé, hogy munkája megszilárdította a rendszerváltás utáni hatékony állami erdőgazdálkodást Vas megyében. Szakmai, helytörténeti ismeretei nemcsak elméleti, hanem gyakorlati tudásában is kiteljesedtek, amelyet szívesen osztott meg másokkal, erdészekkel és szakmán kívüliekkel is.

Aktív tagja volt az Országos Erdészeti Egyesület Szombathelyi Helyi Csoportjának és a TIT Asztaltársaságnak. Közvetlen barátságos természete révén nagyon könnyen megtalálta a közös hangot az erdőben dolgozó erdészekkel, munkásokkal is. Az erdész összejöveteleket vidámsága, nótás kedve mindig ünneppé tette számunkra. Kiengesztelt életét, munkáját nagyban segítette az erdészcsaládból származó szeretett felesége, két gyermekük, akik közül a fiatalabb, folytatva a családi hagyományokat, erdőmérnök képesítést szerzett.

Nyugdíjba vonulása után sem tudott elszakadni az erdőtől, hisz közbirtokossági és saját erdeiben irányította és végezte, sok esetben saját kezűleg, az erdei munkát. Élete utolsó napját is a szeretett erdejében töltötte. Életművére az erdő iránt megnyilvánuló mélyszéles alázat és szeretet, munkájában

a precizitás, életfelfogásában a határozottság és erkölcsiség volt a jellemző.

Példaképe a mai Vas megyei erdész generációnak is. Emlékedet megőrizzük, nyugodjál békében!

**OEE Szombathelyi Helyi Csoport
Szombathelyi Erdészeti Zrt.**

Csepregi János (1927–2014)

Csepregi János egyszerű munkáscsalád harmadik gyermekeként született 1927. szeptember 27-én, Sümegben. Tanulmányait a sümegi Kisfaludy Gimnázium befejezése után Sopronban, a Budapesti Műszaki

Egyetem Erdőmérnöki Karán folytatta, ahol 1952-ben erdőmérnöki diplomát szerzett. A Keszthelyi Állami Erdőgazdaság Nyírádi Erdészetről kezdett dolgozni, majd rövid ideig előadóként tevékenykedett az Állami Erdészeti Minisztériumban, Budapesten. 1953–55-ig erdészvezetőként dolgozott Zalaszentjánoson, azután 1969-ig előadó, osztályvezető, igazgatóhelyettes főmérnök, majd igazgató lett Keszthelyen az erdőgazdaságnál. 1970. január 1-jétől keszthelyi székhellyel megalakult a Balatonfelvidéki Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság, melynek igazgatója Csepregi János lett. Az egyesület követő évek a nyugodt alkotó munka jegyében teltek. 1978-tól erdészeti igazgatóhelyettes főmérnökként dolgozott tovább, majd 1985-től a mezőgazdasági és élelmiszerügyi miniszter engedélyezte számára is a vezérigazgató-helyettesi cím használatát. Az erdőgazdaság szakmai tevékenységét 1987. évi nyugállományba vonulásáig irányította, melynek minőségét az Erdészeti Kiváló Dolgozója, a Faipar Kiváló Dolgozója, valamint a Munka Érdemrend arany fokozata kitüntetésekkel ismerték el.

Munkája mellett, 1970-től 1975-ig a Megyei Tanács, 1970 és 1989 között Keszthelyi Város Tanács tagja volt. Eredményes közéleti tevékenységét a Veszprém Megyeért Érdemrend, három alkalommal a Keszthelyi Városerő kitüntetés és a Nyisztor György Emlékérem bizonyítja.

Munkájához a nyugodt családi háttérrel felesége teremtette meg, akivel a Zalaszentjánosi Erdészetről ismerkedett meg. 1954-ben kötöttek házasságot. Két gyermekük született, Zoltán és Klára. Gyermekei házasságából három unokája született, akik öt dédunokával ajándékozták meg. Nyugdíjba vonulása után nagyon hiányzott neki a természet, aminek nyugalma és minden szépségét Csepregi János megtalálta. Nagy szeretettel gondozta új otthonának környezetét, amíg egészségi állapota lehetővé tette.

Türelemmel viselt betegségének előrehaladtával szerető, gondoskodó felesége és családja segítette át a nehézségeken.

Csepregi János gyémántdiplomás erdőmérnök 2014. február 12-én békésen meghalt.

Ahogy a fák nem vándorolnak, hanem őrzik területüket; ahogyan a fák csemetekörműl ragaszkodnak gyökereikkel az anya-

földhöz és egész életüket egy helyen élik le, úgy kötötte szakmai életét Csepregi János a Keszthelyi Erdőgazdasághoz, illetve annak jogutódaihoz. Mélyen együtt érezve családdal, a Bakonyerdő Zrt. valamennyi volt és jelenlegi dolgozója együtt búcsúzik Tőle. Nyugodj olyan békében, amelyen szeretettel őrizzük meg emléked, amely immár búcsúszavad nélkül élhet szívünkben. Isten Veled!

Üdv az Erdésznek!

Bakonyerdő Zrt.

Horváth Lajos (1924–2014)

A Vas megyei erdészeti nagyjainak arcképcsarnokában újabb gyászkeret. 2014. február 13-án elhunyt Horváth Lajos gyémántokleveles erdőmérnök. Szeretetei, tisztelői, volt munkatársai a szombathelyi

Jáki úti temetőben búcsúztak el Tőle. Ezúttal megidézzük barátságos alakját, szembesülünk szakmai pályájának meghatározó állomásaival.

A II. világháború katalizmája után, a Vas megyei Sorkikápolnából induló ifjú tehetség 1949-ben – Sopronban – erdőmérnöki diplomát szerzett. Akkor, annak az erdésznek a soraihoz lépett, s lett elismert tagja, amelynek tevékenysége révén olyan eredmények születtek e hazában, melyről a szakma nem is álmodhatott.

A 20. század negyvenes éveinek végétől a rendszerváltásig tartó 40 évet a magyar erdő- és fagazdaság jelentős fejlődése jellemezte. Ennek a megújulásnak a Vas megyei erdészek is részesei voltak, egyik elsőszámú vezetőként, Horváth Lajos okl. erdőmérnökkel. Oklevelének megszerzésétől, a kezdetektől nyugdíjazásáig magas íven „futott” a pályája – végig vezető szerepet töltött be a Vas megyei állami erdőgazdálkodás irányításában. Vallotta, hogy a munka az élet legszilárdabb gránitoszlopa, amibe akkor is bele lehet kapaszkodni, ha a föld is megrendül alattunk. Az egész élete, annak szakmai állomásai mindenre hű igazolásul szolgálnak.

Az erdészeti tömeltettségében történő rövid merítkezés után már 1953-tól a Sárvári Állami Erdőgazdaság, majd 1961-től az egész megye állami erdeit magába foglaló Szombathelyi Állami Erdőgazdaság igazgatóhelyettese, szakmai felelőse volt. Ez az időszak, a sokat emlegetett „erdészeti aranykora”, amelyben – a vasi erdő területének másfélszeres gyarapításával, a szakágazatok korszerűsítésével – megerősödtek a tartamos erdőgazdálkodás alapjai. A vasi erdőtájakon európai színvonalra emelkedett az erdőgazdálkodás. Az erdő a közös „szolgálatába” állt. Ezt követően az erdészeti és az elsődleges faipar 1969/70-es integrációjánál is „alapember” volt, jó pályára állította az egymásra épülő, de eltérő gazdálkodási ágazatokat. Ez volt a Szombathelyi EFAG történetének kezdete. Meggyőződése volt, hogy korszerű faipar nélkül nincs hatékony erdőgazdálkodás. 1974-től, a forgácsoló-gyártással történő

összevonás – mint befejező lépés – az erdőgazdálkodást az extenzív szakaszból végleg az intenzív szakaszba emelte. A Falco-nál vezető helyettesként a „fő ügyek” egyik irányítója volt. Körültekintő, józan belátása hozzájárult ahhoz, hogy a jelzett bonyolult rendszer erdőhöz igazított megoldásai megfeleljenek a humánökológia követelményeinek. Híte, ahhoz, hogy az erdő az embert szolgálhassa, az erdésznek az erdőt kell szolgálnia – megalkuvás nélkül.

Egy életen át teljes embert igénylő munkahelyi feladatok precíz teljesítése mellett – megyei tanácstagként – a köz ügyeinek jobbitásából is kivette részét. Sosem titkolta, hogy mindehhez elengedhetetlenül fontos volt a nyugodt családi háttér, melyet a hűséges feleség és a három büszkeséget jelentő fiúgyermek nyújtott számára.

Horváth Lajos okl. erdőmérnök szakmai pályafutását kiváló vezetői adottság, páratlan munkabírási, széles körű szaktudás és erkölcsi szilárdság jellemezte. Erdész életútja jó példázata az erdő iránt megnyilvánuló szeretetnek, az erdőgazdálkodás felé irányuló szakmai elkötelezettségnek és kitartásnak, a kritikus helyzetekben vállalt bátor kiállásnak és emberségnek. Életműve hozzájárult a fenntartható erdőgazdálkodáshoz és az erdészet és elsődleges faipar sikeres integrációjához. A magyar erdészet nagykönyvében arany betűkkel írta be nevét. Példaképül szolgál az elkövetkező erdésznemzedékek számára.

A végső mérleg, az utolsó üzenet Dsida Jenő költő szavaival:

*„Megtettem mindent, amit megtehettem,
kinek tartoztam, mindent megfizettem,
Elengedtem mindenki tartozását,
felejsd el arcom ... földi mását.”*

A Vas megyei erdészek és fások tisztelettel adóznak életműve előtt.

Tisztelt Lajos Bátyám! Emlékedet megőrizzük, nyugodjál békében.

Dr. Pethő József

Kocziszkai János (1930–2014)

Kocziszkai János barátunk 2014. február 28-án jó kedvvel indult barátjával egy kertészeti kiállításra, de az úton rosszul lett és mentő vitte vissza a békéscsabai kórházba, ahol másnap hajnalban elhunyt.

Az akarata és lelke vitte volna még előre, de a szíve azt mondta: Elég volt!

Az 1954-ben végzett erdőmérnöktől, kertésztől, évfolyamtárstól 2014. március 12-én búcsúzott családja, nagyszámú ismerőse, az erdész kollégái és az évfolyam nevében dr. S. Nagy László. Kocziszkai barátunk Békéscsabán 1930. november 26-án született, és a városhoz és környékhez élete végéig hű maradt. A Kocziszkai család minden ága földműves volt. Viszont édesapja, a család első iparosaként már kovácsmesterként dolgozott, de sajnos hamar, 1936-ban meghalt. Az ipart édesanyja folytatta, és felnevelte Őt az öt évvel idősebb Mátyas bátyjával. Az elemi befejezése után,

mint általában az iparos család gyermekeit, polgári iskolába íratta be az édesanyja. A Petőfi utcai Fiú Polgári Iskola diákjaként a háborús évek alatt került be az iskola cserkész csapatába, amire mindig büszke volt. A cserkésztagság sokoldalú foglalatosságot jelentett, követelményeket támasztott. Az ott szerzett élmények erősítették benne a természet szeretetét, amely a pályaválasztásában oly formában érvényesült, hogy kertészeti ágazatú középiskolát választott. Mivel a virág- és gyümölcsstermesztés nagyon érdekelte, kis kerülettel került Eszterházára, az akkor induló Fertődi Kertészeti Technikum kezdő osztályába, ahol 1950-ben érettségizett.

Közös utunk Sopronban kezdődött. Ő volt az, aki már az egyetemen is érzékeltette az ősi gyökerek, a megtartó föld szeretetét, annak éltető erejét. Nem csak gyakorlati értéket hordozó, hanem határozott tartásában rögzült gyökerei akkor sem lazultak, amikor kockázatos volt az igazság kimondása. Abban az időben egy-egy hazai csomag mellett szabadabbak lehettünk, és kialakultak a máig nem lanyhuló baráti kötelékek, erősödött az a bizalmi légkör, amely egységesebbé kovácsolta az évfolyamot.

Az egyetemi éveinkre emlékezve mi még megtapasztalhattuk professzoraink egyéniségét, az akkori köztiszteletű erdész nagyjaink jellemformáló személyiségét, és ők lettek a mi példaképeink. Tőlük – akik menedéket is nyújtottak –, tapasztalhattuk meg a „becsület, kötelesség, tisztesség” erényeit, amelyek irányt is mutattak.

Képletesen, valójában mi már a „hagyásfák korosztályában” kopatjuk napjaink óráit, mégis nehezen fogjuk fel az elkerülhetetlent. Kocziszkai barátunk az erdészársadalom és az évfolyamunk hűséges tagja maradt annak ellenére, hogy elég korán visszakanyarodott az egyik legszebb, a kertészeti szakterületre, és megalapozta saját kertgazdaságát. Kifejezésre juttatta e szakma sokoldalúságát, élen járt a tanultak gyakorlatba ültetésében. Az adott kor nehéz viszonyai között is bizonyította a tiszteletes munka nemzedék-, nemzetmegtartó erejét. A Békéscsabai Kertészeti Vállalat főmérnökeként igen sokrétű feladatot kellett megoldania; városi utépítés, virágtermesztés, gyümölcsstermesztés, közúti szaksági feladatok stb., amelyek lényegében megalapozták a környezetvédelmi tevékenységet. E szép szakmai feladatokat nagyon szívesen végezte, mert a hobbija egybeesett ezekkel. Az elért eredmények ellenére 16 év után munkaterületet váltott és elvállalta az akkor alakult Termelőszövetkezetek Erdőgazdálkodási Közös Vállalkozásának irányítását, melyet nyugdíjazásáig ellátott.

A Mester utcai kertes családi házba költözéssel a saját kis gazdaságát fejlesztette; ahol sok ezer tő rózsát, valamint gyümölcsfákat telepített, és azokat feleségével együtt gondozta nagy szeretettel. Nyugdíjaként az 1992-ben kapott kárpótlási földek árán vette meg a „fényesi” nagy kertet, ahol már intenzív, korszerű almaültetvényt létesített. Attól kezdve élete egybeforr a kertészkedéssel, minden idejét és energiáját ennek a kertnek és a ház körüli gyümölcsösnek szentelte. A nagy szakértelemmel és szorgalommal kezelt kertek idővel korszerűen gépesített, csepettető öntözéses minta ültetvényre fejlőd-

tek, amelyet nekem is bemutatott, mint élete jövőbe mutató „alkotását”.

A szűkebb baráti kör tagjában a végső búcsú felidézi a „Kék választalagosok vallomása” című kiadványunkban Tőle származó, utókorunk is szánt néhány gondolatát, amely jelzés értékű. Ahogy írta: „Kevés időt töltöttem az eredeti tanult és szeretett szakmámban. Úgy történt, hogy bamar meglátták bennem az erdőművelés iránti vonzalmamat. A legfátlanabb megyében, felismerve a lehetőségeket, igényeket, létesült egy kiemelt feladatokat ellátó csemetetermelési erdészet, amelynek a vezetésével bíztak meg. Gyula, Bánkúti Erdészet vezetőjeként az Alföld-fásítás nagy programjához, mintegy 300 hektáron termeltük az erdőültetéshez szükséges csemetéket. Ami fiatal kollégáimmal együtt nagy sikernek számított...” A másik szakterülete sem maradhatott el a visszaemlékezésből:

„A Békéscsabai Városgazdálkodási (Kertészeti) Vállalatba átkerülve tudtam igazán hasznosítani a Sopronban tanultakat. Kertészeti, városrendezési, városi környezetgazdálkodási és zöldövezeti tevékenységemben elbentem ki szenvedélyes tenni akarásomat. Azonban azt sem szabad elfelejtenem, hogy az említett eredményeket nem lett volna módomban végbevezetni, ha nincs mellettem szeretett és bűséges feleségem, két fiam és öt gyönyörű unokám.” E gondolatok kellően érzékeltetik az Ő természeti elemekkel alkotni tudó, új utakat kereső ember voltát. Az elmúlt század második felében meghatározója volt annak a korosztálynak, akik még magukban hordozták a hagyományban átmenthető értékeket. Mint az egyik legnépesebb évfolyam tagja, itthon maradva, a szakterület törzsében generálta az ország erdőinek gondozását, a környezet-, természetvédelem gyakorlatba ültetését. A szakgag fejlődését tekintve kiemelt eredményű korszak szellemi szolgáló lelettünk.

Talán a mai kor viszonyai között értékelődnek fel azok a közösségi, tradicionális jellemvonások, amelyeket érzékeltetett, kollégái, évfolyamtársai, de a tágabb közösségekkel ápolt kapcsolatában is. Neki még lett volna mit átadni az utódainknak. A megtett életútján, korral felhalmozódott ismeretek mellett az értékesebb „hagyományozható” tapasztalatok fognak hiányozni úgy is, mint a bölcsesség kezdetének értékei.

A bekövetkezett végső búcsú órájában nehéz felfogni és megbékélni távozásoddal, mert a „hagyásfáink” közül ismét kidőlt egy viharban edzett egyed. A „behívó” Neki előbb érkezett el onnan, ahol mi is „besoroltak” vagyunk. Tudjuk, mi már majd az örök vadászmezőn találkozhatunk – hiszen az évfolyamtársakból már többen „várnak ott ránk”, mint amennyien itt maradtunk.

E váratlan búcsú órájában az erdészársadalom, az évfolyam nevében Reményik S. Mi mindig búcsúzunk. c. versének talán legkifejezőbb soraival köszönünk el Tőled:

*„Elfut a perc, az örök Idő várja,
Lelkünk, mint fehérr kendő, leng utána,
Sokszor könnyünk se hull, szívünk se fáj.
Hidgen bagy az elhagyott táj...”*

Kedves János barátunk Isten veled, Nyugodj Békében!

Dr. S. Nagy László